

Прокуратура України
ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

вул. Університетська, 6, м. Маріуполь, 87500 факс: (0629) 52-97-32

e-mail: obl@don.gp.gov.ua, web: www.don.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 25707002

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Дніпро

«10» серпня 2025 року

Керівник Донецької обласної прокуратури Угровецький Павло Олегович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22024050000003208, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 25.09.2024 за ознаками злочинів, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111¹ КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочинів, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 481 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Воробей Олені Леонідівні, 27.06.1982 року народження, громадянці України, уродженці м. Макіївка Донецької області, раніше не судимій, зареєстрованій за адресою: Донецька область, місто Макіївка, мікрорайон Сонячний, 22, кв. 129, РНОКПП 3012804006, адвокату (свідоцтво № 3240 від 13.05.2009, видане Донецькою обласною КДКА на підставі рішення № 65 від 13.05.2009),

про те, що вона підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Крім того, Воробей О.Л. підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній

безпеці України, а саме наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Крім того, Воробей О.Л. підозрюється у колабораційній діяльності, а саме добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111¹ КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від

5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько - російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання

Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженим Законом України № 2102 – IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє і по нині.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

У результаті ведення агресивної війни з боку Російської Федерації проти України, з 07 квітня 2014 року, згідно з розділом II Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих російською федерацією

території України, затвердженого наказом Міністерства розвитку громад та територій України № 376 від 28 лютого 2025 року, збройними формуваннями РФ окуповано Донецький район Донецької області, у тому числі і місто Макіївка.

Незважаючи на це громадянка України Воробей Олена Леонідівна прийняла рішення умисно вчинити діяння на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме надати допомогу іноземній державі в проведенні підривної діяльності проти України за наступних обставин.

Представниками Російської Федерації на тимчасово окупованій території Донецької області створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію, в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України та псевдоправоохоронні органи, включаючи судову систему.

На учасників судової системи так званої «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення органів судової влади незаконного державного утворення так званої «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів судової влади так званої «ДНР»;
- здійснення судочинства непередбаченими законодавством України судовими органами так званої «ДНР».

Згідно з ч. 3 постанови незаконно утвореного органу «Ради Міністрів Донецької Народної Республіки» від 22.10.2014 № 40-1 «Про створення судової системи» визначено, що «судова система Донецької Народної Республіки складається з Верховного суду, міських і районних судів загальної юрисдикції, військових судів, арбітражного суду».

Постановою незаконно утвореного органу «Ради Міністрів Донецької Народної Республіки» від 22.10.2014 № 40-2 «Про судову систему» затверджено тимчасове положення про судову систему, відповідно до якого визначено структуру та повноваження судів на території так званої «ДНР».

Указом «Голови Верховного Суду Донецької Народної Республіки» від 22.02.2016 № 45-од затверджено «Адміністративний регламент Верховного Суду Донецької Народної Республіки», в якому врегульовано склад «Верховного Суду Донецької Народної Республіки», повноваження голови та його заступників, порядок роботи тощо.

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади так званої «ДНР», якими у своїй діяльності керуються судді, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

Так, у свою чергу громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27.06.1982 року народження, маючи вищу юридичну освіту, практичний досвід роботи помічником судді, адвокатом, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після окупації міста Макіївки та частини Донецької області, діючи умисно, за власною ініціативою, добровільно залишилась на тимчасово окупованій території області та з власної ініціативи добровільно вирішила надати допомогу РФ та її представникам в проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, а саме діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України: надання іноземній державі – Російській Федерації допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, Воробей Олена Леонідівна добровільно, за власною ініціативою, згідно з указом голови т.зв. «Донецької Народної Республіки» від 09.01.2015 № 02 «Про призначення суддів» призначена на посаду судді Центрально-Міського міжрайонного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки строком повноважень на три роки. Після призначення на посаду Воробей О.Л. умисно надавала іноземній державі допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом здійснення правосуддя в незаконному судовому органі та прийняття протиправних судових рішень на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України.

В подальшому на підставі указу голови т.зв. «Донецької Народної Республіки» від 04.12.2017 № 338 «Про продовження строку повноважень» строк повноважень судді Центрально-Міського міжрайонного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки Воробей Олени Леонідівни продовжено на три роки.

Використовуючи матеріально-технічну базу суду, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно-правових актів, виконання обов'язків так званої судді Центрально-Міського міжрайонного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки Воробей Олена Леонідівна здійснювала у приміщенні адміністративної будівлі зазначеного суду, розташованого за адресою: 86108, Донецька область, м. Макіївка, вул. Свердлова, 111.

Таким чином, громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27.06.1982 року народження, обгрунтовано підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

В подальшому, з невстановленої в ході досудового розслідування точної дати, але після 07.03.2022, громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27 червня 1982 року народження, маючи вищу юридичну освіту, практичний досвід роботи помічником судді, адвокатом, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після окупації міста Макіївки, діючи умисно, за власною ініціативою, добровільно залишилась на тимчасово окупованій території області та з власної ініціативи добровільно вирішила надати допомогу РФ та її представникам в проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України, в умовах воєнного стану.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради в умовах воєнного стану, а саме діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України: надання іноземній державі – Російській Федерації допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, Воробей Олена Леонідівна добровільно, за власною ініціативою, в умовах воєнного стану, на підставі ст. 83, 128 Конституції Російської Федерації, ст. 11 Федерального Закону від 14 березня 2002 року № 30-ФЗ «Про органи суддівської спільноти в Російській Федерації», за певною визначеною процедурою, згідно з указом президента Російської Федерації від 14 серпня 2023 року № 607 «Про призначення суддів федеральних судів та про представників Президента Російської Федерації в кваліфікаційних колегіях суддів суб'єктів Російської Федерації» призначена суддею Центрально-Міського районного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки на шестирічний строк повноважень. Після призначення на посаду Воробей О.Л. умисно надавала іноземній державі допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом здійснення правосуддя в незаконному судовому органі та прийняття протиправних судових рішень на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України.

Далі Воробей Олена Леонідівна, використовуючи матеріально-технічну базу суду, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно-правових актів, здійснювала виконання обов'язків так званої судді Центрально-Міського районного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки, у приміщенні адміністративної будівлі зазначеного суду, розташованого за адресою: 86108, Донецька область, м. Макіївка, вул. Свердлова, 111.

Таким чином, громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27.06.1982 року народження, обгрунтовано підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду

суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Крім цього, відповідно до ст. 1 Федерального Закону РФ від 3 квітня 2023 року № 85-ФЗ «Про створення судів Російської Федерації на території Донецької Народної Республіки та про внесення змін до окремих законодавчих актів Російської Федерації», у відповідності до Федерального конституційного закону від 4 жовтня 2022 року № 5-ФКЗ «Про прийняття в Російську Федерацію Донецької Народної Республіки та утворення у складі Російської Федерації нового суб'єкта - Донецької Народної Республіки», статтею 17 Федерального конституційного закону від 31 грудня 1996 року № 1-ФКЗ «Про судову систему Російської Федерації» на території так званої «Донецької Народної Республіки» створено «Верховний суд Донецької Народної Республіки».

До повноважень судді Верховного Суду РФ згідно зі ст. 14 «Федерального конституційного Закону «Про Верховний Суд Російської Федерації» належить:

1) участь у межах і порядку, встановлених процесуальним законодавством України, у розгляді підсудних Верховному Суду України справ судовими колегіями Верховного Суду України, а у разі обрання судді судової колегії Верховного Суду України до складу суддів Апеляційної колегії Верховного Суду України або Дисциплінарна колегія Верховного Суду Російської Федерації - у розгляді підсудних Верховному Суду Російської Федерації справ цими колегіями, а також здійснюють інші процесуальні повноваження;

2) узагальнення судової практики, ознайомлення безпосередньо у судах загальної юрисдикції та арбітражних судах з практикою застосування законодавства Російської Федерації;

3) внесення пропозицій з питань, що обговорюються на засіданні Пленуму Верховного Суду Російської Федерації, участь у підготовці та обговоренні проектів його постанов та за дорученням Голови Верховного Суду Російської Федерації та їх доповідь на засіданні Пленуму Верховного Суду Російської Федерації;

4) здійснення інших повноважень, передбачених Регламентом Верховного Суду Російської Федерації;

5) участь в судових засіданнях при здійсненні правосуддя у мантиях. (Доповнення пунктом – Федеральний конституційний закон від 16.04.2022 № 1-ФКЗ)».

Судді Верховного Суду РФ призначаються на посаду Радою Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації за поданням Президента Російської Федерації у відповідності до ст. 4 Федерального конституційного Закону «Про Верховний Суд Російської Федерації».

Крім цього, згідно з Федеральним Законом «Про утворення судів Російської Федерації на території Донецької Народної Республіки та про внесення змін в окремі законодавчі акти Російської Федерації» від 03 квітня 2023 року № 85-ФЗ на території т.з.в. «Донецької Народної Республіки» створено Центрально-Міський районний суд міста Макіївки.

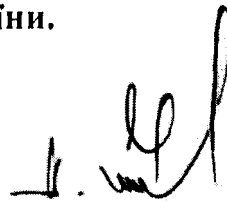
Громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27 червня 1982 року народження, достовірно розуміючи, що утворення зазначеної судової влади є незаконним, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів діяльності РФ проти України, вирішила зайняти посаду в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території, тобто вчинити колабораційну діяльність.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення колабораційної діяльності, Воробей Олена Леонідівна добровільно, за власною ініціативою, в умовах воєнного стану, на підставі ст. 83, 128 Конституції Російської Федерації, ст. 11 Федерального Закону від 14 березня 2002 року № 30-ФЗ «Про органи суддівської спільноти в Російській Федерації», за певною визначеною процедурою, згідно з указом президента Російської Федерації від 14 серпня 2023 року № 607 «Про призначення суддів федеральних судів та про представників Президента Російської Федерації в кваліфікаційних колегіях суддів суб'єктів Російської Федерації» призначена суддею Центрально-Міського районного суду м. Макіївки Донецької Народної Республіки на шестирічний строк повноважень. Добровільно зайнявши посаду в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території Донецької області, Воробей О.Л. умисно здійснювала правосуддя в незаконному судовому органі та прийняття протиправних судових рішень на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України.

Виконання функціональних обов'язків судді Воробей Олена Леонідівна здійснює у приміщенні адміністративної будівлі Центрально-Міського районного суду м. Макіївка Донецької Народної Республіки за адресою: 86108, Донецька область, м. Макіївка, сул. Свердлова, 111.

Таким чином, громадянка України Воробей Олена Леонідівна, 27.06.1982 року народження, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, а саме добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111¹ КК України.

Керівник Донецької
обласної прокуратури

Павло УГРОВЕЦЬКИЙ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
 - 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
 - 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
 - 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
 - 13) заявляти відводи;
 - 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
 - 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 - 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
 - 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
 - 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.
- Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;
- 4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Кримінальний кодекс України

Стаття 111. Державна зрада

1. Державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід

на бік ворога в період збройного конфлікту, шпигунство, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, -

карається позбавленням волі на строк від дванадцяти до п'ятнадцяти років з конфіскацією майна або без такої.

2. Ті самі діяння, вчинені в умовах воєнного стану, -

караються позбавленням волі на строк п'ятнадцять років або довічним позбавленням волі, з конфіскацією майна.

3. Звільняється від кримінальної відповідальності громадянин України, якщо він на виконання злочинного завдання іноземної держави, іноземної організації або їх представників ніяких дій не вчинив і добровільно заявив органам державної влади про свій зв'язок з ними та про отримане завдання.

Стаття 111¹. Колабораційна діяльність

7. Добровільне зайняття громадянином України посади в незаконних судових або правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, а також добровільна участь громадянина України в незаконних збройних чи воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, та/або в збройних формуваннях держави-агресора чи надання таким формуванням допомоги у веденні бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізовувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, -

караються позбавленням волі на строк від дванадцяти до п'ятнадцяти років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк від десяти до п'ятнадцяти років та з конфіскацією майна або без такої.

Про підозру мені повідомлено, пам'ятку про процесуальні права та обов'язки, копії процесуальних документів отримано:

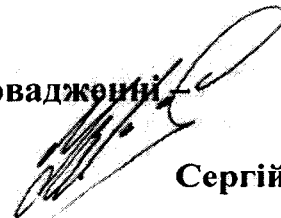
Підозрювана:

Захисник:

__ год. __ хв. 10 червня 2025 року

Повідомлення про підозру здійснив:

Процесуальний керівник у кримінальному провадженні
прокурор Волноваської окружної прокуратури
Донецької області

Сергій ЧЕЧЕНКО

КОРІНЕЦЬ ПОВІСТКИ ПРО ВИКЛИК

Повістка на ім'я громадянки України **Воробей Олени Леонідівни, 27.06.1982 року народження**, зареєстрованій за адресою: Донецька область, місто Макіївка, мікрорайон Сонячний, 22, кв. 129, про необхідність явки з **09:00 до 12:00 годин 16.06.2025, 17.06.2025, 18.06.2025** до прокурора Волноваської окружної прокуратури Донецької області Чеченка Сергія Олександровича за адресою: м. Дніпро вул. Щепкіна 35, для вручення письмового повідомлення про підозру, допиту в процесуальному статусі підозрюваної у кримінальному провадженні № 22024050000003208, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 25.09.2024 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111¹ КК України.

ОТРИМАВ

(підпис особи про отримання повістки та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138, 139 КПК України, інші відомості, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив:

**Прокурор Волноваської
окружної прокуратури
Донецької області
Сергій ЧЕЧЕНКО**

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Громадянка України **Воробей Олена Леонідівна, 27.06.1982 року народження**, зареєстрована за адресою: Донецька область, місто Макіївка, мікрорайон Сонячний, 22, кв. 129, Вам необхідно прибути (явитись) з **09:00 до 12:00 годин 16.06.2025, 17.06.2025, 18.06.2025** до прокурора Волноваської окружної прокуратури Донецької області Чеченка Сергія Олександровича за адресою: м. Дніпро вул. Щепкіна 35, для вручення письмового повідомлення про підозру, допиту в процесуальному статусі підозрюваної у кримінальному провадженні № 22024050000003208, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 25.09.2024 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111¹ КК України.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
 - 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвочасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0, 25 до 0, 5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0, 5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

**Прокурор Волноваської
окружної прокуратури
Донецької області
10.06.2025**

Сергій ЧЕЧЕНКО